



Universitätsbibliothek Paderborn

Antidota Evangelica Contra Horvm Temporvm Hæreses

In Qvibvs Quatuor Euangeliorum illi textus explicantur, quibus vel hæretici hodie (maximè Caluinus & Beza) ad sua dogmata propugnanda vti solent, vel ad hæreticorum dogmata impugnanda Catholici vti possunt

Antidotorum Evangelicorum D. Thomæ Stapletoni, S. Theol. Doctoris, & in Academica Louaniensi S. Script. Professoris Regij, Pars Altera - In Sacrosanctum Euangelium secundùm Ioannem

Stapleton, Thomas

Lvgdvni, 1595

15. Qui habet mandata mea, & seruat ea, ille qui diligit me. Qui autem diligit me, diligetur à l'atre meo: & ego diligam eum, & manifestabo ei me ipsum. 23. Si quis diligit me, sermonem meum ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-39480

totum Ecclesie corpus, quatenus in fidem colligitur, spectare, sed ad quosdam pertinere debet, qui opera maiora faciunt quam Christus aliquando fecit. Frustra Calvinus nouellum hoc glossema adiuuenit, ne aliquid à suis maioribus didicisse videatur.

15. *Si diligitis me, mandata mea seruate.*
 21. *Qui habet mandata mea, & seruat ea, ille est qui diligit me. Qui autem diligit me, diligitur à Patre meo, & ego diligam eum, & manifestabo ei meipsum.*
 23. *Si quis diligit me, sermonem meum seruabit, & Pater meus diliget eum, & ad eum veniemus, & mansionem apud eum faciemus.*
 24. *Qui non diligit me, sermones meos non seruat.*

CHRISTUS Redemptor Apostolos propter magistri sui recessum, quem iam eis prædixerat, ex eiusdem amore vehementer contristatos, seridè & subinde monet, vt hunc in eum amorem aliò conuertant; vt non de eius recessu tristentur, sed de eius seruandis mandatis, quæ tam multa eis dederat, solliciti essent. Sic enim demum fore, vt suam in eum dilectionem ostenderet & comprobarent: vt illi vicissim à Deo Patre atque ab ipso diligantur: vt ipse quoque post recessum suum adhuc seipsum eis manifestaret, siue post mortem rediuiuum; siue per gratiæ spiritualis perfectionem, siue denique per gloriæ manifestationem in beata vita. Denique vt tam ille quàm Pater non tantùm ad eos, sed ad omnes qui eum diligerent, & mandata eius seruarent, venirent, & mansiones suas apud eos facerent: quod postremum quantum valeat, in Prompt. nostro Catholico latius olim diximus. In hac tota oratione partim charitatis vim, virtutem, efficaciam (quæ videlicet facit seruari mandata) partim obseruationis mandatorum amplissimum fructum, vtilitatem, præmium Christus nos docuit. Priorem doctrinam agnoscit aliquo modo Calvinus. Ad illa enim verba, *Qui habet & seruat mandata mea, ille est qui diligit me*, ita scribit. *Iterum repetit superiorem sententiam, quod certa amoris erga ipsum approbatio in eo sita sit, si præcepta seruemus.* Mox Paulum hortari fatetur, vt simus noue creature in Christo. Addit quoque iubere hic Christum, vt in doctrinæ suæ obseruantia & pietatè incumbant: sic enim rectè

Charitatis
efficacia &
utilitas.

1.

2.

3.

4.

In festo
Ascens.
Domini.

obediri Euangelio, quum officia nostra & externa actiones ve
Christi amore nascuntur. Hæc tamen si totam Christi sententiã
plenè non referant, (docet enim Christus, sine dilectione ser-
uari mandata non posse, vt ver. 24. apertè loquitur, & illum
demum diligere qui seruat eius mandata, ver. 21. vt manda-
torum obseruatio dilectionem Dei necessariò consequatur)
veram tamen sententiam habent.

Cæterum ne hæc veritas Euangelica suum fructum robo-
rat, ne charitatis & obseruationis mandatorum existimans
lectoris animum occupet, denique ne quid detrimenti capiat
sola fides iustificans, occurrit quàm primùm Calvinus, & se-
luberrimam hæc doctrinam suo veneno asperso inutilem red-
dit. Iam (inquit) quum certum sit nos seruare Christi præcepta,
quatenus ipsum amamus, sequitur nullibi posse reperiri man-
do perfectum eius, amorem: quia nemo est qui perfectè seruat
eius mandata. Totam Christi doctrinam inuertit & euertit.
Ponit Christus, quod verum erat, se ab Apostolis suis diligere
& ab aliis postea in eum credituris diligendum fore. Hoc enim
torum in cordibus suorum per Spiritus sui gratiam effectum
erat, non solum fide purificans corda eorum, sed & diffusa cha-
ritate in cordibus eorum per Spiritum Sanctum quem daturum
erat. Iam huius dilectionis hunc esse fructum, hoc atque
mentum, hanc vim ac virtutem fore dicit, vt qui eum diligen-
t, mandata eius seruent. Sic ex dilectione, quam certissimè
præsupponit Christus, mandatorum suorum obseruationem
infert atque concludit. Inuertit Christi argumentum Calvi-
nus: Tu ex dilectione Dei mandatorum obseruationem con-
cludis. At ego probo nullam esse talem dilectionem, quæ
nulla est mandatorum obseruatio. Nulla, inquam, est perfec-
ta mandatorum obseruatio; ergo nullus est perfectus amor.
Aut igitur de perfecta hinc mandatorum obseruatione loqui-
ris, vt amorem quoque perfectum præsupponas, & sic ex primi
posterior destrue: aut de imperfecta mandatorum obserua-
tione disputas, vt amorem quoque non nisi imperfectum quæ-
dam præsupponas, & sic mandatorum obseruatio, quam illi
doces, vera non erit. Non enim verè lex mandatorum serua-
tur, nisi tota & perfectè seruetur. Hæc est Calvinus contra
Christum disputatio. Verba Christi de perfecta dilectione
perfecta mandatorum obseruatione exponit, qualem voluit
cer ipse sibi finxit, nemini in hac vita possibilem: quod illi
in locis explicatum dedimus. Illa prima astutia est, vt
clusa perfectæ obseruationis possibilitate, totam quoque
possit

Christi do-
ctrinam
Calvinus
euertit.

Act. 15.
Rom. 5.

Calvini cõ-
tra Chri-
stum di-
sputatio.

possibilem obseruationem, vt rem ad salutem nec necessariam nec vtilem, pariter excludat. Tum Christi consequentiam euerit ex destructione consequentis. Dicente Christo: *Si quis diligit, seruat mandata*, refutit Calvinus: Nemo seruat mandata; ergo nemo diligit. Nequitia hæc & impietas est cum summa stoliditate coniuncta. Quid enim stolidius, quàm, vt argumentum eludas, conclusionem negare? Quid magis impium, quàm, quod Christus ex altero concludit, falsitatis arguere? Concludit & colligit Christus ex dilectione Dei, mandatorum Dei obseruationem. Negat hanc posteriorem Calvinus; Christumque falsitatis arguit, vt collectionem Christi infirmer. Postquam Christi collectio Caluino displicuit, medium probationis negandum erat, non ipsa conclusio. Sublato quippe probationis medio, deficit conclusio, non e contra. Hæc est hoc loco Caluini & stoliditas, & impietas maxima.

Caluini
maxima
impietas
& stoliditas.

Sed quid tandem Caluini iudicio docebit hîc Christus, si mandatorum Dei obseruationem non docet; aut si talis nulla est? *Gratum tamen* (inquit) *Deo est eorum obsequium qui ad hîc scopum vero conatu aspirant.* Hoc est totum quod à Christo his verbis doceri Calvinus patitur, conatum quendam ad Dei mandata obseruanda, non ipsam mandatorum obseruationem. Atqui Christus non dixit, *Si diligitis me, verum conatum habete, vt mandata mea seruetis*; sed dicit, *Si diligitis me, mandata mea seruate.* Rursum non dicit, *Qui verum conatum habet seruandi mandata mea, ille est qui diligit me*; sed dicit, *Qui habet mandata mea, & seruat ea, id est, vt ipsemet hoc loco exponit Calvinus, qui in mandatis meis recte est institutus; qui se & vitam format ad eorum regulam, ille est qui diligit me.* Adhuc iterum Christus non dicit, *Si quis diligit me, verum conatum habebit seruandi sermonem meum*; sed dicit, *Si quis diligit me, sermonem meum seruabit.* In omnibus suis verbis Christus ipsum opus prædicat, non conatum, ipsam obseruationem, non obseruandi studium, denique actum ipsum & effectum, non desiderium inefficax, quale Calvinus ponit. Nos igitur Christi verbis credimus, non fermento Caluini verba Christi tenemus, non commenta & traditiones Caluinianas. Perpetuum est autem hoc Caluini commentum & fermentum, vt opera destruat, conatum inefficacem substituit, vt ipsam mandatorum obseruationem tollat, desideria boni, quæ effectum non sortiuntur, supponit: quod in epist. ad Rom. clariùs elucescet.

Christi verba contra Caluini fermenta.

In cap. 7.

Sed & alia Christi verba hoc loco non de vero tantum conatu, sed de ipsa mandatorum vera obseruatione & adimplerone Christum loqui iuxta ipsius Caluini interpretationem docent. Quod enim Christus inter hæc verba dixit, *Ergo gabo Patre, & alium Paraclerum dabit vobis, vt apud vos maneat in æternum*, hoc de spiritali gratia, quæ facit seruari mandata, exponit Caluinus. Sic enim ad illa verba scribit: *Promittit Christus se præceptis seruandis vires daturum. Nam alioqui parum efficax fuisset exhortatio, qua dixit, Mandata mea seruare. Ergo in tempore occurrit, docetque, vtus ab ipso illis corpore, non tamen se passurum vt auxilio destituti iaceat, quia per Spiritum suum illis aderit.* Ecce agnoscit Spiritum Sanctum credentibus à Christo promitti, vt det vires præceptis seruandis, & futuram alioqui Christi exhortationem parum efficacem. Seruantur igitur de facto per has vires gratiæ Dei mandata, & efficax est illa Christi exhortatio: *Si diligis me, seruate mandata mea.* Non est tantum in credentibus verus conatus, quo aspirant ad obseruationem mandatorum, sed est in illis verus effectus ipsius obseruationis. Hæc Caluini confessio ad ipsum Caluinum refutandum satis efficax est, & principale eius dogma de obseruatione mandatorum impossibile efficaciter subuertit. Ad quod enim præstandum vires accepimus, illud nobis impossibile non est: & quum ad faciendum exhortatio efficax est, illud profecto fit ad quod exhortatio prouocat. Sed magistri mendaces mendaciorum suorum parum sunt memores.

Caluinus
ex seipso
refutatur.

Est adhuc aliud quod ex his Christi verbis cauillandi Caluino causam dare potuit. Dixit Christus, *Qui diligit me, diligetur à Patre meo: & rursum, Si quis diligit me, Pater meus diligit eum.* Ad hæc verba Caluinus. *Perperam ex hoc loco dicunt Papiæ duplicem amorem quo Deum prosequimur. Filii diligunt Deum naturaliter à nobis diligi, priusquam nos Spiritu suo regeneret: & hac etiam preparatione nos mereri regenerationis gratiam.* Hæc ille. Duplici mendacio Catholicam doctrinam grauat. Falsum est, duplicem amorem, quorum alter sit naturalis, ex hoc loco Catholicos colligere; quum nemini dubium sit de illa sola dilectione Christum hic loqui, quæ Dei donum sit, quæ sola facit seruari mandata, quæ sola facit filios Dei, quæ sola causa est vt semel dilecti magis à Deo diligamur, quatenus huius dilectionis beneficio Dei mandata seruantes ad maiorem erga nos dilectionem, ad maiora & meliora gratiæ beneficia nobis conferenda Deum prouocamus.

Caluini duplex mendacium.